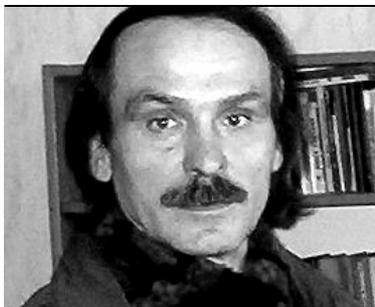

Алесь Каско

...О, каб пасля і сілу мець
не адцурацца ад двубою!...

Нулявы цыкл

СВОЙ КАМЕНЬ

Гнёт сумнення над табою:
гэты камень – глыбу слова –
проста, годна, тымчасова
не падняць... Скрывіць душою.

Замяніць заклёты камень
крушняй дробных – дараваных, —
сточаных, адшліфаваных
да цябе – стакроць, вякамі.

Але каменю цяжкому
ты заклаў свае памкненні,
сэрца рвеш і гнеш калені,
на сябе кладзеш аковы.

Быццам ведаеш, як плаху,
гэты камень абміналі,
літасьціва пакідалі
для твайго зямнога шляху.

Скрозь сумніў, у азарэньні,
спасьцігаеш: неадольны
камень слова – важкасьць долі,
сутнай у незамірэньні.

Верыш вераю адною:
толькі гэта слова скажа,
толькі гэты камень ляжа
над магілаю тваёю.

Нулявы цыкл

Паўдомак-дойлід – час паклікаў,
і клалі мы ў дрыгву глыжы
паводле выкрутных разьлікаў,
паводле выдумак чужых.

Дом ставілі на гіблым доле
(так вязьні ставілі б турму),
пакуль нас одумная доля
ня змусіла раскідаць мур.

Нам дом ня ўзьвесці цалкам новы, —
ды разьбіраем друз і прах, —
падняць да крокваў ад асновы...
А дах – ён вечны: неба – дах.

Зялёны конік маленства

Груд.
Скрыпка коніка.
Глыток
тугі мінулай без найменьня...

I – дождж. Ня дождж, нябёс адток,
патопа для траў і для карэньня
дубоў. На вейцы – гаплічок
зеленаватага стварэньня.

Яшчэ шарготкі ён, жывы.
Яго затульваю ў далонях,
сам ледзь вышэйшы ад травы,
трысьцінка ў струмянях шалёных.
Мне страшна хваляў, што бурляць,
растуць з-пад берага ў залеве.
Патоп і ёсьць. Адно б схаваць
мне скрыпача ў дуплістым дрэве.
З ім назаўжды мы едначы,
а дуб стары – каўчэгам Ноя,
і я пльву, каб зьберагчы
яго — стварэнне ледзь жывое...

Груд.
Санцапёк.
Я ўсё прымоў,
на ім, расплюшчаны, сплючы.

ПАМКНЕНЬНЕ

Яшчэ што вартага ўва мне
і што жывога засталася –
Зьяшаць з віном на палыне
і выплюхнуць у выскал лёсу.

І кінуць выклік, прасьвятлець,
адчуць, што зноўку стаў сабою...
О, каб пасья і сілу мець
не адцурацца ад двубою!

СОСНЫ НА РАЗБУРАНЫХ МОГЛІЦАХ

Ад старадрэвін – хлуд і пні,
сьляды капцоў між новых соснаў,
чыя галіны мкнуць высозна,
чыя ў прадоньні карані.

Пад іх карою — час, калі
чыніўся гвалт; вяршычны пошум
штодня вядзе шчымлівы пошук
тых душ, што неба абжылі.

З руінаў, з ямінаў, з вякоў
паўсталі дрэвы строма, дужа,

нясьцерпна ім: тут стогнуць душы
глумліўцаў і рабаўнікоў.

І прэч ад іх, ад чорных сіл,
страляюць кроны так высока,
а карані – да чыстых сокаў,
глыбей, чым дол былых магіл.

Бяздомнік

Нічыйны кут: тынкоўка скрозь шпалеры.
Ці ўпершыню – нанова абжываць
чужую выспу і ў бязлюддзі верыць –
ня доўга будзе восень дажджаваць.

Аціхне дождж і злёгка падмарозіць –
бадзьяся ад двара і да двара,
няхай запечны злыдзень пазайздросьціць,
што не бывае ліха без дабра.

Стол з жоўтым пылам, з цэзіем вазоны
памые – і на жытніх сухарах,
на яблыках з неаскупелай зоны
вячэру справіць па гаспадарых...

Яму абрыдлі цесныя падвалы,
і тлумныя пад'езды, і вакзал.
Сухая столь тут і памост трывалы,
і німбы цепляцца на абразах.

Няўцям яму, навошта адсяленцы
з сабою не забралі ўсіх сьвятых,
з чаго так вецер грукаецца ў сенцы
ды сыпле шротам кропляў ледзяных.

Сюды вясною завітаюць госьці:
ці час вяртаць гаспадароў, ці не?..
З густога цемрыва, з-пад воўчай поўсьці
на іх бяздомнік вусьцішна зірне.